

си, кой-то го отдѣляше отъ свѣта; той напустна още въ дѣтинство-то си Лозенградъ и неговія елленски учителъ и ся затвори въ Свѣта-Гора, дѣто пріе, на 1837, духовнія чинъ и ся нарече *Антимъ*.

Гърцко-то духовенство обаче и гърцки-тъ манастири не бяха и не сѣ още въ състояніе да задоволятъ една истинно христіанска душа; за тяхъ чърквата и вяра-та не сѣ друго освенъ единъ особенъ видъ търговія, съ коя-то трябва единствено да ся печалятъ колко-то по-много пари е възможно, по който и да е начинъ. Младія ученикъ Антимъ търсяше въ самота-та на Свѣта-Гора ученіе, душевно утѣшеніе, но намѣри въ началници-тъ на манастири-тъ хора, кои-то никога не сѣ ся грижали за таквези работи, кои-то не знаяха даже че човѣкъ има и други длѣжности освенъ да задоволява тѣлесни-тъ си нужди. Въмѣсто ученіе неговѣ-тъ началници натовариха младія Дяконъ да ся върне въ отечество-то си за да събира милостиня за манастиря.

Какво дълбоко прескърбіе трябва да е обладало нѣжна-та душа на младія Антимъ, като е видялъ излѣгани сички-тъ свой надѣжди, това ще ни го исповяда единъ други приснопамятенъ български владика, кой-то, сѣ тѣй човѣколюбивъ, смиренъ, богобоязливъ, ся вижда злоупотребенъ отъ духовни-тъ си господари. „И послѣ пойдохъ на Свѣта Гора, казва Отецъ Софроній, и сѣдехъ тамо шесть мѣсеци, и приидохъ отъ тамо и учяхъ дѣца на книжное ученіе и добръ преминувахъ. Ала *Дявола*, що е всякога на добро заваствивъ, повдигна *Архїерея* и понуди ме да ме учини икономъ, и покварихъ азъ благоговѣйное мое живѣніе; наченахъ да ходя, по негово е угожденіе, по греческій обичай да глубемъ човѣци-тъ зарадъ